

Jos en Janneke (huisartsen)

(medische) informatie en andere zaken ...

Een mooie tijd, ik zou het zo weer overdoen!

Ik ben opgegroeid in een fijn gezin. We woonden in Moergestel en werden gestimuleerd om deel te nemen aan het verenigingsleven. Als vliegensvlugge rechterspits van het vijfde veteranenelftal zorgde mijn vader direct voor voldoende voetballen in mijn wieg. Nog voordat ik kon lopen stond mijn sportieve toekomst vast. Zoon Jos zou ook voetballer worden en werd aangemeld bij de lokale voetbalclub, Audacia.

Kortom: op mijn 4e stond ik in een veel te groot katoenen voetbalshirt om half negen in de ochtend te koukleumen. 14 mannetjes rondom een veel te grote leren voetbal. Terwijl het kluitje spelers zich over het veld bewoog, stonden de fanatiekere ouders aan de zijlijn trots te wezen. Allen toch stiekem de hoop een nieuwe Marco van Basten te hebben verwekt. Mijn sportcarrière was begonnen. De F4. We spreken over 1984.

Omdat mijn moeder in de thuiszorg werkte en veel in de weekenden werkte, leerde ik al snel de 3e helft kennen. Mijn vader, pijlsnel en erg doelgericht maar nauwelijks rendement, speelde op zondag om 10:00h. Mijn eigen voetbal maakte overuren langs het veld, trots op mijn vader als hij toch eens het net wist te vinden. Om 11:45h mocht ik tussen alle naakte behaarde mannen in de kleedkamer bijkomen van opnieuw een boerenkoolpot. Ik voelde me echt stoer. Links in de hoek stak de over gewichtige keeper een sigaret op en de vlaggenist kwam binnen met een vol blaadje bier. De 3e helft was begonnen. De rest laat zich raden. Mijn vader en zijn team maakte een potje om heel de middag samen te proosten, te discussiëren over PTT telecompetitie en uiteindelijk met gesmeerde manskelen “ut irste” toe te juichen. Ondertussen werd ik zoet gehouden met frikandellen, Fristies en had ik voor heel de week Sportlife in mijn broekzakken. Mijn vader's teamgenoten

gaven om de beurt rondjes aan de kinderen. Een tevreden kind, een tevreden vader!

Voetbal stond voor saamhorigheid, sportief bezigzijn om vervolgens samen bier te drinken in de rokerige kantine. Ik had de tijd van leven. Mijn moeder was minder blij...wij vielen beiden “doodmoe” in slaap achter ons bord macaroni du moment dat Mart Smeets de samenvattingen aankondigde.

Later toen ik inmiddels in E1 speelde had mijn opa in de gaten dat we speelden voor het kampioenschap. Er werd een wedstrijdpremie ingesteld van 1 gulden voor een winstpartij. Samen met neef Frans op mijn fietsje wist ik niet hoe snel ik naar opa moest om ons geld te innen. We speelden immers voor het eerst “betaald voetbal”. De gulden werd overhandigd samen met een flesje bier. Mijn opa had namelijk een x-aantal etiketten van de alcoholvrij-flesjes geweekt en deze vakkundig vervangen door echte Dommelsch etiketten. Wij mochten bier! Zonder iets te laten merken, liet ik kokhalzend deze goudgele rakker naar binnen glijden. We spreken over 1988, ik zal die winter 9 jaar worden.

Mijn ouders lieten aan opa merken dat dit toch niet echt de bedoeling was. Alcohol was niet voor kinderen waardoor mijn opa moest stoppen met etiketten weken. Hieraan terugdenkend was het vroeger toch allemaal anders. Ik kan daarom mijn ouders niets kwalijk nemen. Desondanks was voor mij de toon gezet, namelijk “het is heel normaal om bier te drinken, bij voorkeur zonder beperking”. Op mijn 14e kreeg deze ik als centrale middenvelder ook een derde helft. De B2, waarvan ik deelgenoot was, stond bekend als het bier(buik)team. Mijn sportieve carrière werd er niet beter op. Ik begon me steeds meer te focussen op de lokale disco waar de meisjes zich bedwelmde met een

mierzoete Passoa jus. Mooie tijd, ik zou het zo weer over willen doen.

Wellicht zullen enkele Vinkelnaren zich herkennen in het bovenstaande verhaal. Voetbal is onlosmakelijk verbonden met alcohol. Inmiddels ben ik wijzer, net als de medische wereld. Ik wil desondanks niet wijzer dan de paus klinken. Ik probeer met deze column meer bewustwording te krijgen. Een hersenscan van een bierdrinkende puber ligt namelijk niet. Steeds meer comazuipers hebben het afgelopen jaar al een dure hotelovernachting op de intensive care gehad. Ik was geen comazuiper maar misschien had ik wel professor kunnen worden ;-)?

Op woensdagavond 26 september organiseren we samen met Novadic, kinderartsen en de GGD een avond over “een puberbrein, hou 't fijn!”. Naast duidelijke voorlichting zullen we ook trachten ouders van (aanstaande) pubers handvatten te geven over het voorkomen van hersenschade bij hun kroost. Graag willen we met elkaar in gesprek gaan over hoe we dat hier in Vinkel goed met elkaar regelen. De avond is interessant voor ouders maar ook voor trainers, coaches en andere begeleiders die met jongeren omgaan en ze tegenkomen. We hopen op een goede opkomst, iedereen is van harte welkom! U kunt zich aanmelden via het emailadres: fijnpuberbrein@gmail.com of via de Facebooksite van de praktijk. Verder in het najaar zal er ook nog een bijeenkomst georganiseerd worden over dit thema voor de jeugd zelf.

De puberteit vind ik een mooie tijd...maar ik vraag me nu wel af of ik het precies als toen zou doen. Met de kennis van nu; onze zoon Guus in ieder geval niet! Ik wens u namens Janneke en Guus een fijne zomervakantie!

Groeten
Jos van der Sande
Echo 2018 - 06